VISITES A BIBURY

VISITES A BIBURY

CARME FERRANDO I CALLÍS

SAMARCANDA

No está permitida la reproducción total o parcial de este libro, ni su tratamiento informático, ni la transmisión de ninguna forma o por cualquier medio, ya sea electrónico, mecánico, por fotocopia, por registro u otros métodos, sin el permiso previo y por escrito de los titulares del *Copyright*.

Derechos reservados © 2019, respecto a la primera edición en español, por:

© Carme Ferrando i Callís
© Editorial Samarcanda

ISBN: 9788417904777
ISBN e –book: 9788417904203

Producción editorial: Lantia Publishing S.L.
Plaza de la Magdalena, 9, 3 (41001 –Sevilla)
www.lantia.com
IMPRESO EN ESPAÑA – PRINTED IN SPAIN

Nota de l'escriptora.

Agraeixo els comentaris que han fet diverses lectores, familiars i amigues que s'han llegit la novel.la abans de la seva publicació i que m'han fet diverses observacions i suggeriments. Alguns consells els he incorporat, d'altres no:Laura, Lina, Loreto, Rosa, Maica, Mariona, Núria i Quima.

S'han utilitzat els accents diacrítics tradicionals d'abans de la norma IEC de 2017. Aquesta autora no està d'acord amb aquesta norma.

Aquest text conté moltes paraules i expressions típiques de la parla de les comarques gironines especialment del Pla de l'Estany.

La correcció d'aquest text s'ha fet amb el software gratuït de softcatalà. www.softcatalà.com

Si les dones governessin el món, no hi hauria guerres. Cap dona envia al seu fill a matar al fill d'una altra dona.

Carmelita Portella i Grabuleda (la meva iaia)

Capítol I

On sóc? Em sento rara .... D'altra banda no gaire diferent de moments semblants quan em desperto. Un d'aquells moments, a les beceroles de l'instant que començo a prendre consciència que m'estic despertant, que no sé encara si és real o no el que he somiat, que no sé ni on sóc ni quin dia de la setmana és, ni si és cap de setmana o entre setmana, si haig d'anar a treballar o no. Després d'uns segons el cervell torna al seu lloc i em vaig situant. No és un d'aquests moments, no. No he obert els ulls encara, estic confosa. Així i tot em sento còmode i sento olor de lavanda entre els llençols. No estic a casa, d'això n'estic segura. Provo d'obrir els ulls i em costa, els tinc ben enganxats! Provo de fregar–me'ls amb les mans i de seguida m'adono que els braços em fan mal. Em remeno entremig dels llençols, com faig cada dia. A una certa edat i amb un reuma incipient, el reumatòleg em va dir que als matins no m'aixequés de cop del llit, que primer estirés cames i braços per anar–me desencarcarant, i així ho faig sempre, no fos que em partís la carcanada de bon matí!

Vaig despertant i em va creixent un sentiment d'enuig. No sé on sóc! No sé com he arribat a on coi sigui que estic! Finalment ho aconsegueixo i em frego els ulls per treure'm les lleganyes. Obro els

ulls i el primer que veig són els cairats obscurs del sostre. L'habitació està en penombra. Hi ha una petita finestra amb porticons oberts de bat a bat, per tant o encara ha de sortir el sol o ja s'està ponent. A l'ampit de la finestra hi ha una jardinera que vessa de flors, ara mig cluques, precioses de diferents tons rosats. No les conec... Giro el cap, amb fortes protestes de les meves cervicals, mirant la resta de l'habitació. Hi ha un armari d'aquells d'abans cobrint la paret oposada a la de la finestra. Al costat del meu llit hi ha un balancí encoixinat amb un estampat de fons beix i petites floretes de tots colors. És una estança força acollidora. Davant meu hi ha la porta, que fa conjunt amb els cairats. Sembla ben bé l'habitació d'una casa rural. La porta no està del tot tancada i puc veure que hi ha llum a l'altra banda. Deu ser que hi ha algú. Vaig pensant en l'absurditat d'aquella situació, espantada pel fet de no saber com hi he arribat. Em decideixo a fotre un crit, però la veu no em surt. Tusso una mica per aclarir–me el coll i pel que sembla he fet prou soroll per a alertar a la persona que hi ha a l'altra banda de la porta.

De seguida la veig. És la Laura, la meva amiga Laura, la meva millor amiga! Em sento alleujada veient la Laura, la meva Laura. Se m'acosta amb un somriure d'orella a orella. Ens coneixem des que tenim ús de raó i malgrat d'haver tingut sempre, tant quan érem petites, com ara mateix, unes vides molt diferents sempre hem estat molt unides i tenim la complicitat que no només tenen les bones amigues sinó les germanes. Als nostres cinquanta–cinc anys ja no m'imagino la vida sense ella. I en aquest moment en què el no saber m'aclapara, la seva presència és un bon auguri. Per ser sincers, en aquesta situació, sigui quina sigui, la prefereixo a ella cent vegades, que a qualsevol membre de la meva família.

—Clara! Per fi t'has despertat! Quina alegria! Com estàs?No et moguis! Nena, mira que ens has fet patir! Tranquil·la! No pateixis per res, estàs bé i aviat....

—Estic bé, confosa, però bé—he aconseguit dir–li. Em sembla que m'ha tornat la veu només per la necessitat de fer–la callar. De vegades és tan impetuosa!

—On sóc Laura? Què ha passat? No recordo res... M'estic tornant boja!

—Tranquil·la! Ja hi haurà temps per explicacions. El més important és que t'has despertat i estàs bé, o això sembla. Vols una mica d'aigua?

—Què vols dir "això sembla"? Em vols dir d'una vegada que cony ha passat!! I sí! Vull aigua! És clar que vull aigua! Tinc la gola seca!

—D'acord! Tan impacient com sempre tu! Ara mateix t'ho explico tot!

—Vaig a buscar l'aigua....

La Laura surt de l'habitació i sento que parla amb una altra persona. No entenc ben bé què diuen, parlen uns segons i la Laura torna a entrar, acosta el balancí al llit i s'hi asseu.

—De seguida que hagis begut una miqueta començarem amb les explicacions—em diu tota expeditiva. És la Laura en estat pur!

La porta es torna a obrir i veig una dona alta i grossa que em porta l'aigua. Té cara de lluna plena, cabells entre canosos i rossos recollits a darrere la nuca en un monyo. És una barreja de com m'imaginava que eren les matrones de Torres de Malory i la Rosario de Puente Viejo. El seu aspecte és net i polit tot i que la roba que du sembla un xic antiquada. Em dedica una càlida mirada de complaença, que em transmet seguretat. Deu ser que també se n'alegra en veurem! S'adreça a la Laura i li dóna l'aigua, advertint–li que begui a poquet a poquet, que fa dies que no menjo i que no pateixi que el doctor ja està avisat i que serà aquí, com a molt, d'aquí a un parell d'horetes. Ens deixa soles. Ep! Ara me n'adono! La dona està parlant en anglès. Em miro a la Laura amb mirada inquisitiva.

—És la Mildred – em diu responent a la meva mirada.

—Si home! I ara vindrà en George!—Vaig remugar en veu baixa evocant als Roper.....

La Laura fa una ganyota com a resposta a la meva cara de pòquer i va començar a explicar–se.

—Clara, ets a casa meva i la Mildred fa temps que treballa per mi i es cuida de la casa. Estem en un petit poble anglès anomenat Bibury i tu hi vares arribar ahir després d'haver passat uns dies a l'hospital.

—A l'hospital? Què m'ha passat? Estic a Anglaterra? Au va! Això no pot ser!!! Si això és una broma, creu–me que és de molt mal gust! I sàpigues que...!!

—Calma Clara! Tranquil·litza't!, m'interromp la Laura. No em tallis! Deixa que m'expliqui....

Faig que sí amb el cap, i intentant tranquil·litzant–me la convido a seguir.

—Si nena, ets a Anglaterra. Hi has arribat en ambulància. Clara, vares petar! Et vares desmaiar. Vares caure rodona, et vares donar un cop al cap i has estat inconscient durant una setmana. En aquesta setmana han passat moltes coses. Per resumir–ho molt ràpid, que ja hi haurà temps pels detalls, els teus fills , la teva mare i jo mateixa hem decidit que necessitaves recuperar–te lluny del teu entorn. Com és evident, vàrem consultar els teus metges, no només ho varen aprovar, sinó que també varen dir que t'aniria molt bé un canvi d'aires tot i que no es volien fer responsables de traslladar–te sense el teu consentiment.

En aquest punt en què estic totalment estupefacte, provo de dir–hi la meva, però la Laura m'atura la intenció amb un gest de la seva mà i continua el seu relat.

—El que no saps i te'n demano disculpes abans de dir–t'ho, és que fa més de quinze anys que sóc propietària d'aquesta caseta i que hi he vingut sovint per fer escapades més o menys llargues. O

sigui que si el que estàs pensant és que t'he mentit en més d'una ocasió sobre el lloc on em trobava, tens raó. Ja et deixaré que em castiguis més endavant, com més creguis convenient. Ara el que és important és que et recuperis i si hi estàs d'acord, et passaràs una bona temporadeta aquí.

—Em vull aixecar – es tot el que se m'acut dir–li a la Laura.

Tinc tantes coses a dir, tantes preguntes per fer, tants retrets que començo a acumular una mala llet impressionant i no sé per on començar a preguntar. És per això que faig l'esforç de calmar–me i reclamo una postura més digna per poder parlar en igualtat de condicions amb la meva estimada amiga Laura, la meva increïble amiga Laura.

—Ui! No, no, no! No et pots pas aixecar! Fins que no vingui el metge res de res! Si vols, et puc aixecar una mica el llit, que, per si no te n'havies adonat, és d'aquells articulats. Pots moure la part del tronc, dels peus, junts o per separat. També s'apuja i es baixa perquè el malalt pugui baixar del llit sense haver de saltar. Porta baranes perquè el malalt no caigui del llit i d'aquí darrere surt un pal llarg per penjar–hi una botella d'aquelles de "suero". És una «birgueria" de llit i m'ha costat un "paston"! Però per tu el que faci falta nena! El que faci falta!—Deixa anar la Laura gairebé sense respirar.

Accepto l'ofertiment i mentre pren el comandament del llit me la miro i per primer cop puc esbotzar un somriure. Ai la Laura! Ni se n'adona de la seva falta de delicadesa quan diu segons què, però com que me la conec, ja ni provo de dir–li que s'ha passat un ou. Però el detall de què en aquestes circumstàncies s'hagi comportat amb aquellanaturalitat em tranquil·litza i em dóna una certa pau enmig de tot aquest entramat de dubtes que se'm presenten. Si és capaç de comportar–se amb la mateixa soltesa de sempre, deu ser perquè, hagi passat el que hagi passat no hi ha res de què m'hagi d'amoïnar. Sento que es comença a desinflar el núvol

de l'emprenyamenta i la tensió comença a rebaixar–se. Tinc la certesa que tindrem molts dies per parlar de tot i ara com ara em falta conèixer molts detalls abans de jutjar si els meus estimats han decidit bé o no. Ja hi haurà temps per emprenyar–me com una mona o agrair–los la seva decisió. Ara mateix estic molt cansada i acabo de decidir que no vull decidir res. No parlem tant del dret a decidir? Doncs ara mateix ja he decidit! He decidit que no vull decidir res de res! M'abandono a què han decidit per mi. M'han dit que em tiri al buit que ja trobaré la xarxa. Doncs bé, així ho faig. Hi confio! Al cap i a la fi ho han decidit les persones que més estimo més d'aquest món.

Capítol II

El doctor acaba de marxar. Després de fer–me un breu reconeixement m'ha dit que estic bé i que em vol veure d'aquí a uns dies a la seva consulta. De fet el cop no va ser molt greu. Si ho he entès bé, vaig patir una lleu inflamació al cervell i per això estava inconscient. Les proves que em varen fer a l'hospital de Girona no mostraven cap senyal de lesió cerebral, per tant els metges varen dir que la inflamació remetria en pocs dies. Començo a recordar..... Feia uns dies la mare s'havia trencat el maluc i estava ingressada al mateix hospital on vaig acabar jo mateixa. No sé com, però pel que m'explica la Laura, en Pere, el meu fill gran va aconseguir que em portessin a la mateixa habitació que la meva mare. Quines coses que té la vida! La mare i jo totes dues malaltes en una habitació d'hospital. M'imagino la fila que devíem fer però no albiro com ho devia portar la resta de la família, sobretot la mare que deu haver patit de valent veient–me inconscient al seu costat. No sé si va ser una bona idea això de posar–nos a la mateixa habitació.

Des que havien ingressat la mare no m'havia mogut de l'hospital. El pare ens havia deixat feia pocs anys i tot i tenir germans, fills, una neta i nebots sentia que la mare era tot el que

em quedava. La preocupació, la tristesa i els remordiments per no haver estat prou pel pare en els seus darrers moments i després també per la mare, em dominaven i no era capaç de deixar–la sola o amb algun dels meus germans. Tot i que sóc la petita sempre m'han fet notar que em comporto com la germana gran, ves per on! Potser perquè sóc la nena i les nenes som més responsables que els nens i es dóna per fet que per segons què les dones som més apropiades. Així doncs no em vaig fiar de ningú, volia estar pendent d'ella, jo mateixa, les vint–i–quatre hores del dia. Em vaig dedicar a cuidar–la amb un zel malaltís, ho reconec. No en deixava passar ni una, estava pendent de l'anada i vinguda de metges i infermeres i no perdia mai l'ocasió de preguntar–los pel seu estat. Ja se sap, les respostes dels metges sempre són bagues, no es mullen, no donen gaires esperances. «No cal que es preocupi de res!» Em deien amb aquella rialleta condescendent i parlant–me com es parla als curts de gambals o a la mainadeta. I això m'enfurismava. Tant els hi costava contestar una simple pregunta? Em feia l'efecte que els metges eren com una espècie de robots i que els hi diguessis el que els hi diguessis sempre responien el mateix: "No cal que es preocupi de res". "Pregunta: "Sr. Doctor! No creu que vostè és un grandíssim fill de puta per no contestar les meves preguntes?" Resposta: «No cal que es preocupi de res»

I així aquella percepció meva de manca d'informació, els meus remordiments, el meu sentit de la responsabilitat i perquè no dir–ho?, el gran estrès que em començava a passar factura em varen començar a fer sentir molt malament i només el fet d'estar al seu costat em donava una lleugera sensació de pau. Ser amb la mare, i no a l'abast d'en Ricard. Tenia la sensació que estant al seu costat, era on havia de ser i només així recuperava el control que feia temps havia perdut. Dormia en una butaca, menjava el que em portava la família i per sort hi havia una dutxa al lavabo de l'habitació. No necessitava res més. Vaig demanar que em

portessin un parell de llibres i el meu portàtil i em passava els dies preguntant al Sr. Google tota mena de coses relacionades amb les lesions de maluc, les pròtesis i l'osteoporosi i quan tenia dubtes sobre el que llegia ho preguntava a metges i infermeres que per la cara que feien i les respostes que em donaven, de ben segur em varen prendre per boja. Se me'n fotia, se me'n fot! Des que vaig fer els quaranta no tinc vergonya de dir el que penso i des del cinquanta se'm refot el que pensin de mi.

La mare en tenia per dies de recuperar–se, no ens hem d'enganyar. Després d'una sotragada així i als seus 82 anys li costaria tornar a caminar. La mare! Deu meu! La mare! Fins ara no hi he pensat. Que egoista i imbècil que sóc! I els meus fills? En Pere, la Mireia i l'Aida, són aquí?

—Laura! Ets aquí?—Crido angoixada. De seguida apareix la Mildred i em diu que la Sra. Laura és a fora acomiadant al doctor.

—Gràcies Mildred. Sap vostè alguna cosa de la meva família? Són aquí?—Per sort no he oblidat l'anglès, penso....

—Em sap greu Sra. Clara, em sembla que són a Espanya. De seguida vindrà la Sra. Laura. Necessita alguna cosa més? Li estic preparant un brou a l'estil espanyol. Ja veurà que bé que se li posarà!

—Moltes gràcies Mildred—li responc tan amablement com puc.

Coi de Laura! Si fa temps que la Mildred treballa per ella ja li hagués pogut explicar tot això de Catalunya, la independència i l'estelada! Ho faré jo mateixa tan bon punt tingui ocasió. També em pregunto quin brou deu estar cuinant. No crec que la Laura li hagi explicat com es fa l'escudella i carn d'olla, no està precisament dotada per a les arts culinàries. Vaja, que no sap fer ni una truita. A veure què serà... M'arriba una mica l'oloreta i em fa bona impressió. Sentir l'olor del menjar em fa venir gana. Suposo que m'he passat una setmana sense menjar. Llavors.... com...? No, no,

no! No vull pensar en tubs fins a l'estómac, sèrum, bolquers.... No, no, no, no!! Fora, fora del cap!

Pensem en altres coses.... M'haig d'entretenir mentre no ve la Laura... La impaciència em mata... En aquella nova postura, ja asseguda al llit, domino millor el meu entorn i tombo una mica el cap per veure si veig la Laura i el doctor per la finestra. A fora hi ha més claror que abans, no cal ser un geni pensar que m'he despertat de matinada. Tot el que puc veure sense perill de caure del llit és el cul d'un cotxe gran i negre al costat d'un cotxe groc aparcat a l'altre costat del camí. Deu ser del doctor, penso. No els veig a ells... M'impaciento de nou, pensant per què triguen tant a acomiadar–se. Deuen estar parlant de mi, del meu estat, és clar! Ep! I perquè no parlaven davant meu? I si hi ha alguna cosa que no em volen dir? I si estic pitjor del que diuen? Aquestes coses dels cops al cap són molt traïdores, tothom ho sap això! Com menys t'ho esperes et pots posar pitjor, deixar de parlar, de veure, quedar–te com un vegetal i fins i tot morir! Va Clara, em dic a mi mateixa, treu–te aquests pensaments del cap. La Laura no t'enganyaria en això. O potser sí? I si estic molt greu i no m'ho volen dir? I si em queda poc? I si m'han dut aquí, a Anglaterra per passar els meus darrers dies??? Ui la Laura quan vingui.... La sotmetré a un tercer grau, l'obligaré a dir–m'ho tot! Segur que m'ho dirà.... Però mentrestant, aquella espera se'm fa feixuga i per treure'm altre cop els mals pensaments del cap intento concentrar–me en altres coses. Haig de fer alguna cosa! Sento aquell rum–rum a l'estómac, el que no em deixa estar sense fer res, el que no em permet esperar pacientment, el que m'obliga a moure el cul i a passar a l'acció. Però no sé com ho tenim això de moure's....

A veure, les cames, com les tinc...? Veig que les puc moure, però em costa d'aixecar–les. Si em volgués aixecar del llit, podria? Ho provo. Ningú m'ha dit que no ho pogués fer. És més, el doctor m'ha dit que de mica en mica haig de fer vida normal.

Aconsegueixo arrossegar les cames fins a la vora dreta del llit. El llit està molt alt i les cames em pengen. Falta ben bé un pam per arribar els peus a terra. En condicions normals, amb un petit saltironet ja estaria dempeus, però ara, aquest pamet que falta em sembla un abisme i la sola idea de saltar del llit em provoca vertigen i decideixo no arriscar–me. Busco el comandament del llit. Que bé! El tinc a l'abast de la mà. No em costa gaire esbrinar com haig de baixar el llit. Per sort no fa gens de soroll. No tinc cap gana de veure la Mildred, tota ella, tan alta i grossa com és, entrant, aixecant–me d'una revolada com si fos en Hulk i obligant–me a posar–me de nou dins el llit. Deu fer por quan s'enfada.... La imatge de la Mildred de color verd, engrossint fins a petar la roba em fa riure, i amb el riure surt la gosadia. Va Clara! Tu pots! Poso els peus a terra amb certa por. Sé que no m'haig d'aixecar de cop. Primer haig de comprovar si tinc força a les cames. Una setmana al llit debilita molt. Per sort estic en bona forma. Bé, els peus aguanten i de mica en mica hi vaig posant més pressió començant a desenganxar el cul del llit. Ho he aconseguit! M'he llevat!!!

Just en aquest moment veig la Laura a la porta. Aconsegueix reprimir un gest de reprovació que li dura una fracció de segon.

—Clara! Ja t'has llevat! Que bé! Deixa que t'ajudi que segur que les cames et fan figa!—Em diu mentre s'acosta cap a mi i m'agafa de bracet.—Vols seure al balancí?

—M'estimo més caminar – li dic amb determinació, no fos cas que em volgués dur la contrària... Escolta Laura, i la meva mare? Està bé? I els meus fills? Amb qui s'està l'Aida?

—La teva mare està bé, ja és a casa i ha començat la recuperació. Parlo cada dia amb ella i en Pere. L'Aida s'està a casa en Pere. No et preocupis, la situació a casa teva està controlada—La Laura tenia la resposta preparada. Sabia que no trigaria a preguntar i m'ha deixat anar un titular breu i concís, que segur que ja tenia preparat, per donar–me la informació precisa. Li agraeixo....

No ha estat difícil fer quatre passes per l'habitació. Tinc una lleugera tremolor de cames que d'altra banda m'és familiar. He parit tres vegades i la sensació de feblesa en posar els peus a terra per primer cop em torna a la memòria, sabent que no dura gaire. Clar que les altres vegades no havien passat tants dies. Finalment accepto l'oferiment de la Laura i m'assec al balancí. La Laura s'asseu al llit i em mira afectuosament.

—Deus estar feta un embolic, no? Et despertes lluny de casa i jo t'haig d'explicar la setmana de la teva vida que t'has perdut i el que t'espera a partir d'ara.

—Vull tornar a casa tan bon punt tingui forces, o sigui d'aquí a un parell de dies. Per cert, necessito el meu mòbil. El tens tu?

Tinc la imperiosa necessitat d'agafar la paella pel mànec. Per moltes coses que m'hagin passat els darrers dies, ningú té dret a decidir per mi el que haig de fer i el que no haig de fer. Tornem al dret a decidir. I ara decideixo que vull decidir el que faig i no faig amb la meva vida. I decideixo també que canviaré d'idea quan em roti! Què s'han pensat?

—Molt bé Clara, farem el que tu diguis. Ja t'he dit que vàrem decidir de portar–te a Bibury la teva mare, en Pere i jo, tenint en compte el que ens varen dir els metges. De fet tinc un bitllet d'avió obert a Barcelona. El pots utilitzar quan vulguis. Depèn de tu.

La resposta serena de la Laura al meu desafiament obert a les seves intencions m'ha sorprès. Pensava que em costaria més fer valdre els meus drets. Aquesta reacció de ben segur que té a veure amb alguna estratègia secreta que deu haver maquinat amb els meus i que de moment no arribo a esbrinar. De fet m'ha desarmat i això no m'agrada. Li responc amb despit.

—Doncs, sí. Vull marxar demà passat. Haig de tornar al costat de la meva mare i tinc una filla de quinze anys que encara depèn de mi. Els altres dos, la Mireia i en Pere tot i que ja fan la seva també em necessiten, ja ho saps! La nena d'en Pere, la Paula té poc

més d'un any i necessiten que els doni un cop de mà. I la Mireia? Ja saps que en qualsevol moment pot tornar a casa i jo hi haig de ser per si ve! I la feina? No puc deixar l'acadèmia en mans d'en Pere. No se'n sortirà pas tot sol! I ara vull el meu mòbil!!

La Laura em deixa parlar sense dir–me ni piu i espera impassible que acabi.

—Ja estàs? Ja has acabat? Tu t'has sentit?

—Què vols dir? Tinc raó! Haig de tornar! S'han acabat les vacances! Tens una casa moooolt bonica, ets molt bona organitzant la vida dels altres però jo faig el que em surt del xirri! Què coi us heu cregut!?

Ui... Em sembla que la Laura s'ha enfadat. M'és ben igual. Jo també ho estic! S'aixeca d'una revolada, prem les celles i els llavis i es posa vermella com una tomata. Però què he dit? Aixeca un dit amenaçador i just en el moment en què obria la boca per deixar–me anar algunes fineses li sona el mòbil. Se'l treu de la butxaca i mira la pantalla.

—Haig de contestar—em diu amb mala bava.

Fa un gest amb el dit sobre la pantalla i es posa el telèfon a l'orella. Durant el curt trajecte que fa la seva mà des de la posició de llegir la pantalla a la seva orella, la cara de la Laura ha canviat com una mitja. Treu el seu millor somriure i contesta.

—Dolors guapa! Què tal? Com estàs?....

Mentre diu aquestes paraules la Laura surt de l'habitació i pocs segons després la veig a fora el carrer davant la meva finestra. Em fa un gest amb dos dits de la mà primer posant–los sota els seus ulls i després assenyalant–me al més pur estil de Pulp Fiction. Me la miro i respiro profundament. Sempre l'he admirat. És una dona que s'ha fet a ella mateixa. Desprèn una seguretat i confiança que provoca enveja entre les dones i desig en els homes. No deixa indiferent a ningú la meva Laura. La Laura és una dona alta. No és prima, de fet li sobren uns quilets, però

els porta molt ben posats. I les seves corbes són ben sensuals. No com jo que semblo un pal d'escombra. Porta una cabellera llarga, castanya i ondulada, i les seves faccions són dolces, amb uns ulls grans, foscos i molt expressius i llavis voluptuosos. Normalment es vesteix amb roba de marques cares i no mira prim amb els complements. La trobo elegant i sensual des que tinc opinió, fins i tot ara que porta un estrany xandall molt apretadet en tons blaus i unes vambes blanques. De ben petita la Laura s'ha hagut d'espavilar i buscar–se la vida.

A casa seva les coses no varen anar mai massa bé, de fet de petita la Laura va passar força penúries. Ella era filla única d'una parella pobra i senzilla, sense massa recursos. Vivien a la porteria d'un dels pocs blocs de pisos que hi havia al barri de Sant Narcís. Les porteries eren pisos petits que en perdre la seva funció en aparèixer els primers porters automàtics havien sortit al mercat del lloguer a preus més assequibles que els no gaire millors departaments d'escales amunt. El pis era petit amb una peça que feia alhora les funcions de cuina, sala d'estar i menjador, un petit bany i només un dormitori, i és per això que la Laura dormia al menjador en un llit plegable que havien de muntar cada nit. Era evident que aquell pis estava pensat per a una sola persona. El seu pare treballava en una fàbrica de components de cotxe i la seva mare netejava cases. Quan teníem deu anys el seu pare va perdre la feina i de mica en mica es va anar convertint en un aturat de llarga durada i li va començar a donar al vi de garrafa. Els primers mesos va aconseguir trobar feinetes per anar tirant, però no li duraven gaire, per culpa de l'alcohol deia ma mare, i de mica en mica es va anar desil·lusionant i abandonant a la seva sort entrant en el terrible bucle de la misèria: no ets perquè no tens, no tens perquè no ets, no seràs mai perquè no tens i no tindràs mai perquè ja no pots ser més.

La mare de la Laura es va esllomar durant anys per suplir el sou que mancava i el pare va anar caient en una depressió de la qual

no en sortiria mai més. De nenes no parlàvem massa d'aquests problemes, tot i que, ho sé, n'érem perfectament conscients. De fet, vaig començar a saber el que passava perquè la meva mare n'estava al corrent i m'ho explicava. Això sí! La mare em deia que jo havia de fer com si res davant la Laura per no fer–la sentir malament. Em deia que l'havia d'ajudar sense que se n'adonés, que si ho sabés, la podria ofendre, que l'orgull dels més pobres és molt gran i és l'únic que els hi queda, pobrets... Moltes vegades la Laura es quedava a dinar a casa. Jo la convidava amb l'excusa de què m'ajudés a fer els deures. Però amb el temps no varen fer falta les excuses i fins i tot a la tarda, sortint de l'escola anàvem directament a casa meva on la mare ja ens esperava amb el berenar a punt. En acabar ens deixava mirar una estona la tele o sortíem al jardí a jugar i després ens posàvem a fer deures. En acabat llegíem. De fet llegíem molt. Ens apassionaven totes les col·leccions d'Enid Blyton, sobretot les col·leccions de les bessones i Torres de Malory. La mare de la Laura, quan acabava la darrera casa venia a buscar–la però a vegades era tan tard que la Laura i jo ja ens havíem adormit de qualsevol manera i ja no la despertaven.

És per això que la Laura va comprendre ben aviat que si volia segons què s'ho havia de guanyar. Molt abans de tenir l'edat legal de treballar ja s'havia buscat la vida fent feinetes per tenir diners de butxaca. Havia fet de cangur, passejava gossos, feia encàrrecs per les velletes del barri i moltes altres coses. Quan va tenir tretze o catorze anys, va trobar feina en una botiga de roba del centre de Girona. Hi anava els caps de setmana i amb obstinació va anar aconseguint dues de les fites més importants per a ella en aquells moments: anar ben vestida i tenir peles a la butxaca.

Penso ara en la seva situació actual. Se n'ha sortit. És una dona d'èxit i té diners. Prou per a poder permetre's el capritx de comprar–se una casa al cor d'Anglaterra. Em miro aquestes quatre parets, les úniques que, de moment, conec i sí que em sap greu que

no me n'hagi dit res abans. Segurament deu tenir les seves raons, però se suposa que som les millors amigues del món, més que amigues, germanes. I no acabo d'entendre perquè no me n'ha dit res. Ara mateix ha agafat les regnes de la meva vida en un moment que jo estic col·lapsada. És de bones amigues això o és intromissió? Es creu amb el dret de segrestar–me i no m'explica això de la casa de Bibury? Què és? Que li feia vergonya refregar–me per la cara la seva bona sort? Si és així, potser és que es creu millor que jo....

La Laura entra de nou a l'habitació. La trucada ens ha distret a les dues. Jo amb els meus dubtes i ella amb algun problema de la seva empresa. Qui sóc jo per jutjar–la? Tothom té les seves raons! Els ànims estan, ara, més calmats i ens permet posar les coses al seu lloc.

—Laura, em sap greu haver–te cridat. Tu intentes ajudar i jo...

—No pateixis, em puc imaginar el que estàs passant. No ha de ser fàcil – Allarga la mà i amb un somriure reconciliador em don el meu telèfon.—A qui vols trucar primer?

—A la mare, és clar.—Marco el número i com si ella estigués esperant la trucada contesta de seguida.

—Filla com estàs?—Pregunta amb veu tremolosa.

—Estic bé mare i aviat tornaré a ser a casa. Com et trobes?

—No t'atabalis Clara, jo m'estic a casa el teu germà mentre no em pugui valdre per mi mateixa. Em porta amb safata! Per mi no et preocupis, em sents? I tu? Quan fa que t'has despertat?

—Fa unes hores, i estic ben emboirada. Ja hi estaràs bé allà? Només serà fins que torni, després t'instal·laràs a casa meva, val?

—No pateixis per mi nena, estic bé. I tu fes cas a la Laura, em sents?

—Si mare, però no em puc estar gaires dies aquí, tinc feina a casa. Tu em necessites, l'Aida...

—Ja n'hi ha prou, Clara! M'interromp la mare.—Em quedo sorpresa amb la seva fermesa. Sempre ha estat una dona molt

dolça i no recordo massa vegades que m'aixequés la veu. Decideixo escoltar–la i em comença a rodolar una llàgrima per la galta, al mateix temps que se'm fa un nus al pit.—Nena, saps molt bé que portes una bona temporada que sembla que estiguis tocada del bolet. No sé ben bé què et passa però estàs insuportable! I per postres m'afegeixes a les teves preocupacions. T'has quedat de dia i de nit al meu costat durant quatre dies i mira que t'he dit vegades que no calia, però tu no! Tossuda com una mula!! El que t'ha passat és un avís. O t'agafes les coses amb més calma i et cuides una mica o acabaràs perdent el senderi. Els maldecaps que tens no els arreglaràs tal com estàs ara, feta un manyoc de nervis. Poc que estàs en situació d'afrontar res i tu mateixa ho emboliques tot més i més. Llammamau! Poc que estàs pas bé filla i tu no ho veus. Ho has d'acceptar. Queda't amb la teva amiga, descansa, escampa la boira o fes el que vulguis! Però t'has de quedar aquí amb la Laura i refer–te. Nosaltres estarem bé. No passis "cuidadu" Et trobarem a faltar però ja ens espavilarem. Per l'Aida no pateixis, en Pere la fa anar recte com un ciri i fequis que us anirà bé a les dugues estar un temps separades. Fes cas a la teva mare per una vegada a la teva punyetera vida!

—D'acord mare – li dic amb un fil de veu, intentant que no s'adoni del meu plor. Sóc una dona de cinquanta–cinc anys i acato les ordres de ma mare, com si encara en tingués deu i m'estigués renyant per una entremaliadura.

Parlem un parell de minuts més i em promet que em vindran a veure aviat. No és la conversa que volia tenir amb ella. De fet estava convençuda de què quan estaven prenent la decisió de traslladar–me aquí, la mare era l'única que no hi estava d'acord. M'he equivocat i les seves explicacions em fan entendre que deu haver estat ella la principal impulsora del meu exili forçat. Les seves paraules m'ho demostren. No estic massa d'acord amb el que m'ha dit, però confio en el seu instint i els seus consells que

com els de tota mare, no són interessats, són sincers. No crec que els meus problemes hagin estat la causa del meu desmai, de què hagi petat com diu la Laura. No n'hi ha per tant! Tothom en té de problemes, totes les famílies es barallen, tothom qui té un negoci ha tingut problemes darrerament i qui més qui menys té un ex que és un cabró. Coi! Que no sóc diferent de molta altra gent que viu i pateix.

Em miro a la Laura tot aixecant les celles i fent un bufet llarg per foragitar l'opressió del pit i les llàgrimes que ja vessen descontrolades sense que hi pugui fer res. Ella em mira seriosa i després d'un llarg i incòmode silenci es disposa a parlar–me de nou.

—Què? No t'ho esperaves això de la teva mare? Oi?

—No, és clar que no...

—La decisió continua essent teva, quan vulguis pots tornar. Només ho has de dir.....

—Laura, no ho sé! No sé què haig de fer! Tot és una bona merda!!

De veritat que tots plegats em veuen tan malament? I jo que em pensava que ho tenia tot controlat. Ja veig que no i dec haver estat un llibre obert per ma mare. Decideixo no contenir més les meves llàgrimes, no lluitar contra aquesta força que les empeny cap a fora, deixar anar el que em surt de dins. És l'abatiment el que em pot, el fet de saber–me descoberta pels meus. Jo només volia protegir–los i no preocupar–los i ves per on, m'ha sortit el tret per la culata. És evident que durant uns dies he estat el centre de la seva atenció i no en deuen haver fet poques d'especulacions sobre el que m'ha passat. Suposo que entre el poc que sabien l'un i l'altre s'han fet una pel·lícula de tot plegat. Hauré de donar explicacions, però molt malament em deuen haver vist que hagin pres una mesura tan dràstica i enviar–me tan lluny. No sé què fer. Estic desarmada davant d'ells. Potser tenen raó tots plegats. De fet, si tots pensen el mateix, deu ser que la que estic equivocada sóc jo.

—Em penses explicar d'una vegada què ha passat? Perquè estàs així?

—No estic de cap manera jo! Res, coses de la vida! Tots en tenim de problemes, no?

—Sí. Clar que sí. Però quan els problemes et provoquen atacs d'ansietat i desmais potser ens hauríem de començar de preocupar, no et sembla?

—Va dona, va! Ximpleries! Em quedo un parell o tres de dies per aquí amb tu. Fem alguna farra i com nova cap a casa!

Intento desdramatitzar la situació però continuo preocupada pels fets dels darrers mesos, pel que deixo a casa. Penso en l'Aida, la meva filla petita. Té quinze anys i la seva adolescència està siguent dura. El comportament del seu pare en els darrers mesos ens té totalment trasbalsades. No porta bé això de tenir un pare que ara hi és i ara no hi és. Però qui ho podria portar bé això a cap edat? Sento que me'n fa culpable i de vegades m'ho refrega. Però no té idea de res, no sap res de res de com han anat les coses. La seva ànsia de llibertat, d'altra banda ben normal a la seva edat, em té esgotada. Ella estira i estira la corda i sovint acabo sentint–me que amb el seu pare les coses no serien d'aquesta o altra manera. Jo tinc por i sóc conscient que no li dono la llibertat que necessita. La vull tenir sempre a casa, amb mi, tancades les dues a pany i clau. És l'única manera que tinc per protegir–la. De què? No ho sé ben bé. Al cap i a la fi, els problemes amb el seu pare són amb mi, però jo no les tinc totes.....

Cada dia surten petits nous conflictes que creixen i creixen fins a convertir–se en discussions airades en què m'haig de sentir de tot. Des que la mare es va trencar el maluc està visquent a casa el seu germà gran i això ens ha donat una mica de pau. En Pere té 33 anys i fa un parell d'anys que viu amb la seva parella, la Nicole i ja tenen una filla que es diu Paula. Fa poc que ha fet l'anyet. És una preciositat de nena! En Pere és un noi callat i responsable i té